

Bir Tayin Hikâyesi

Ömer ERU / E. Mülki İdare Amiri

Bolu'da lojmanda akşam saat on ikide bilgisayarımda gezerken İçişleri Bakanlığının tayin haberlerini içeren listeyi gördüm. Hemen Resmî Gazete'ye baktım, şaşırdım; çünkü listede benim de ismim vardı. Mersin Vali Yardımcılığına tayinim çıkmıştı. "Hay Allah!" dedim kendi kendime. Hanıma seslendim, "Hanım nereye gidiyoruz bil bakalım?" Müzeyyen bir şeyler olduğunu hemen sezindi. "Nereye gidiyoruz?" dedi. "Mersin'e" deyince o da etkilendi. Bolu'da beş sene hayatımız geçmiş ve Bolu'ya da alışmıştık. "Mersin'de Şükrü Bey'ler yok muydu?" dedi. Şükrü bey üç ay önce vefat etmiş, dur bakalım, "güzel yer" diyorlar dedim. Ertesi gün vali beyle görüştüm ve Bolu'da kalmamın mümkün olup olmadığını söyledim; ancak vali bey biraz isteksizdi. Hâlbuki ondan önce merkeze alınan Vali Ömer Bey millî eğitim konusunda Bolu'da yararlı işler yaptı. Bu konuda burada uzmanlaştı. Bolu'da emekliliğine kadar kalması faydalı olacaktır diye Bakanlığa yazı da yazmıştı. Yeni gelen Valinin tavrı hoşuma gitmedi. Konuşmadan sonra "peki Sayın Vali Mersin'e gideceğim" dedim.

O sırada büyük kızım Oya, İzzet Baysal Üniversitesine bağlı Gerede uygulamalı bilimlerde yardımcı doçentliğe başlamıştı. Mahalli idareler Müdürü Kemal'in ailesinin apartmanında boş olan daireye eşyalarımızı taşıdık. Mersin'e Valilik idari işler müdürüne telefon ettim. İki lojman vardı. Valilik iki ayrı binada hizmet veriyordu. Valinin çoğunlukla bulunduğu Valilik binası şehir içindedi. Lojmanlar iki yerdedi.

Bize Yenişehir, Piri Reis Mahallesi'ndeki lojmanı ayıracaktı. Diğer bina Yenişehir ilçesindedi. Bir tanesi yukarıdaki valiliğe yakındı. Müdür önce buranın bana tahsis edildiğini söyledi. Ertesi gün beni yeniden arayarak lojmanın kadın vali yardımcısına verildiğini, bize de Yenişehir'deki lojmanın tahsis edildiğini söyledi. Biraz kızdım ama belli etmedim. Bilgisayarda araştırma yaptım Yenişehir ilçesindeki lojman daha iyi gibiydi. Mersinspor Stadyumu'na bir sokak uzaklıkta olup şehir merkezindedi.

Ertesi gün harcırahımı hazırlattım. Harcırahım dört bin beş yüz liraydı. Bu parayla Mersin'de spot piyasasından ufak tefek ev eşyaları alabilirdik. İki koliye yorgan, yastık, battaniye koyduk. Diğer koliye tabak çanaklardan en lazım olanları koyduk ve bu eşyaları kargoya verdik. İdari işler müdürlüğüne de telefon edip eşyaları alıp muhafaza etmelerini söyledim. Ayrıca lojmanda temizlik yaptırılmasını, gelince de

onlara parasını vereceğimi söyledim. Lojmanda kalorifer olmadığını, klima olduğunu öğrendim. Bu arada Mersin'deki misafirhaneleri inceledim. Yukarıdaki Valiliğe yakın DSİ Müdürlüğü'nün misafirhanesinden yer ayırttım.

Giyecek eşyalarımızı da iki bavula koyduk ve Mersin'e giden otobüse bindik. Sabahleyin saat sekizde Mersin terminaline indik. Genç, esmer, şişmanca bir adam yanıma yaklaştı. "Sayın Valim hoş geldiniz, ben şoförünüzüm" dedi. Mersin merkezine doğru hareket ettik, adın neydi dedim. "Metin, efendim" dedi. Kadrolu değilmiş, taşerona bağlı çalışıyormuş.

DSİ misafirhanesine geldik, oda temizleninceye kadar saat on bire doğru ilk girişte bekledik. Metin, "ben elektrik ve suyu bağlatayım" dedi, nüfus cüzdanı fotokopisini aldı gitti. Odanın temizliği bitince odaya yerleştikten sonra yanımda börek getirmiştik, öğlen onları ye-

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/fe/TR_Bolu_asv2021-10_img25_Municipality_Square.jpg

dik. Kahvaltı sabah saat ona kadar, öğlen yemeği saat ikiye kadardı. Akşam yemeğini de hemen misafirhanenin yanında bulunan polis evinde yiyecektik.

DSİ misafirhanesinde yemekhaneye girince şaşırđım, duvarlarda büyük resimler vardı. İmzası tanıdık geldi, aşçıbaşına bu resimleri yapan burada mı dedim. "Buradaydı ve bu resimleri hep o yaptı" dedi. Şimdi nerede dedim. "Bir sene önce kafayı üşüttü. Buradan ayrılmak zorunda kaldı" dedi. "Siz nereden tanıyor sunuz?" dedi. "Ben Uludere kaymakamı iken benim yanımda ziraat mühendisiydi" dedim.

İşe başlamama bir haftalık süre vardı. Bu sırada Mersin'i tanımak için gezmek istedik. Öğleden sonra araç geldi. Misafirhaneden çıkınca korkunç ve alışık olmadığımız bir sıcaklık bizi karşıladı. Güneş çok yakıcıydı. Metin, "Efendim Mersin'in sıcaklığı yamandır" dedi. Ben daha önce Adana Yumurtalık Kaymakamlığı yapmıştım; ama orada rüzgâr vardı, sıcaklık o kadar hissedilmiyordu. Mersin hem sıcak hem de nemliydi.

Öğleden sonra misafirhaneye geri döndük, polis evinde akşam yemeğimizi yiyip sahile indik. Sahil boyunca parklar, yürüme bantları ve çocuklar için masal kahramanı heykelleri yapılmıştı. Ortam kalabalıktı; ama dikkatimi çeken yabancıların çok olmasıydı. Suriyeli ve Iraklı aileler, sahilde piknik yapıyorlar, erkekler önlerine nargileleri koymuşlar, nargile içiyorlardı. Görünüşlerine göre bu bölgeye gelen sığınmacıların ekonomik durumları iyiydi. Sahilin üzerinde bulvardaki apartmanlar, yirmi beş katlı olup sitenin ismi doktorlar sitesiymiş.

Buralara bu yükseklikte imar izni vermek iyi olmamış: çünkü yukarı

kesimlere denizden gelen rüzgâr erişemiyordu.

O akşam sahildeki marinaya kadar yürüyüp marinada birer salep içtik. Akşam saat onda misafirhaneye geri geldik; lakin uyumak mümkün değildi, sıcaklık ve nem adamı bualtıyordu.

Ertesi gün sabahleyin erkenden Şoförümüz Metin geldi ve bizi Mersin'in merkezinde bulunan spotçu dükkânlarının olduğu çarşıya götürdü. -Saticılara; çocuğumuz üniversitede okumaya geldi, ona ev eşyası alıyoruz dedik.- Çarşıdan; bir elektrikli ocak, bir buzdolabı, masa, açılır kapanır kanepeler ve bir renkli televizyon alarak onları kaldığımız lojmana getirdik. Lojmanın olduğu apartman, Yenişehir Piri Reis Mahallesi'nde olup denize beş yüz metre kadar uzaktı. Elli metre altımızdan da büyük ana yol geçiyor, yolun altında ise yelken kulübü vardı. Deniz kıyısında. Karşısında Büyük Hilton oteli, onun yanında ise etrafı duvarlarla çevrilmiş tenis kulübü vardı. Apartman sorumlusunun adı özelleştirmeden gelen Ahmet adında bir görevliydi. Apartmana girdik Ahmet alt katta bir daireyi gösterdi, "Beyim burası rahmetli Şükrü

Bey'indi" dedi. Müzeyyen, "burası olmaz" dedi. Ahmet, "hanımefendi sizin lojman dördüncü katta" dedi. Lojmana girdik; lojman temizletilmiş, lojmanda iki tane daha açılır kapanır kanepeler vardı. Mutfak fena görülmüyor, dolaplar ise yeni yapılmışa benziyordu. Lojmanın batı kısmında ilkokul ve ortaokul mevcutken lojmanların en alt katına da anaokulu yerleştirmişlerdi. Pencerelerinde bayraklarla süslemeler yapılmıştı.

Lojmanın okullara bakan penceresinin köşesinde eski mobilya bir klima vardı. Klimayı çalıştırmaya çalıştım fakat klima, kamyon gibi ses çıkardı. Demode olan bu klimayı kullanmamız mümkün değildi. Ahmet'e "bu cihaz çok gürültü yapıyor" deyince Ahmet; "Efendim diğer dairelere yeni klimalar takıldı, en üst katta bir boş daire var. Oraya bir bakalım" dedi. Yukarı daireye çıktık, salonda büyük bir klima vardı. Hemen Valilikte yatırım izlemeden sorumlu olan Oğuz'u aradım, yukarıdaki daireden klimayı alıp bizim oturacağımız daireye taşıyacağımı söyledim.

Apartmentın karşısında klima monte ve tamiri yapan bir dükkân vardı.

<https://www.mersin.bel.tr/proje/sevgi-kavsagi#gallery-3>

Dükkânda çalışan ustayı çağırdım ve üst kattaki klimayı bizim daireye monte yaptırdım. Kış gelmeden ısınma işini hallettik. Gündüzleri pek dışarıya çıkmadık. Akşam serinlik çökünce sahile inip marinaya kadar yürüyor, marinada biraz dinlenip tekrar misafirhaneye dönüyorduk.

Mersin'e geleli beş gün olmuş ve lojmana artık yerleşmiştik. Çarşı içinde gibiydik. Alt ve üstümüzde tantuniciler, pastaneler ve manavlar vardı. Ahmet, "yan sokakta şişmanın yeri denen bir mağaza var. Orada ne isterseniz bulabilirsiniz" dedi. Oraya gittiğimizde dükkânda gerçekten de ne ararsanız vardı. Üstelik siz alacaklarınızı alıp tezgâhta ödemenizi yapıyordunuz. Kasada çok şişman ve ufak boylu bir adam vardı. Dükkân iki kısımdan ibaret olup bir basamakla çıkılan yerde de kasadaki adamın ikizi vardı. İki kardeş tıpa tıp birbirlerine benziyordu. Dükkânın dışındaki tezgâhta da meyve ve sebzeler vardı. Beğendiğinizi alıyordunuz, sonrasında da görevli aldığınız ürünleri tartıyor ve parasını alıyordu. Dükkân kalabalık, ancak ucuzdu da. Sokağın başında tantuni lokantaları vardı. Gerçekten tantuniyi güzel yapıyorlardı; ayrıca buralarda künefe dükkânları da vardı. Mersin'in özelliğini hemen bu dükkânlardan anlıyorsunuz.

Lojmanın deniz kenarına yakın olması hoşumuza gitmişti. Hilton otelinin yolundan deniz kenarına inip yürüyüşler yapmaya başladık. Sahilde oturanların, koşu yapanların yanında balık avlayan adamlar çoktu. Yanlarına yiyecek ve içeceklerini alıp gelen adamların gözleri, oltalarına takılacağını umdukları balıkları bekliyordu. Olacak en ufak kıpırtıda hemen oltayı alıp çekmeye başlıyorlardı.

Mehil müddeti sekiz gün sonra sona erince Valiliğe gittim. Vali genellikle şehir merkezindeki binada

kalıyordu. Diğer bina ise Akkent Mahallesi'ndeydi. Vali yardımcıları, özel kalem ve protokol dışındaki daireler, Akkent Mahallesi'ndeki Valilik binasındaydı. Buradaki binada bana verilen oda, Valinin makam odasının hemen yanındaydı. İdari işlere bakan Sevim, "efendim burası rahmetli Şükrü Bey'in odasıydı" dedi. Rahmetli olduğundan beri boş duruyordu. Üzülmüştüm; çünkü Şükrü benim eskiden beri dostumdu. Kayseri'de de benim vali yardımcımdı. Çalışma odama girince masamın karşısında bir saksı çiçek vardı. Üzerimdeki karta baktım, kartta Haluk Tunçsu yazıyordu. "Mersin'e hoş geldiniz devrem" yazıyordu. Çok sevinmiştim, devrem ben gelmeden hemen bana çiçek göndermişti. Pencereden bakınca Akdeniz, tüm güzelliğiyle ufka doğru uzanıyordu. Deniz kenarında çok yüksek apartmanlar sıralanmış, Valiliğin altındaki yolun kenarında da genelde iki katlı betonarme binalar vardı. Burada yaşayanlar biraz yoksul insanlardı. Akşam lojmana gidince eşime "bil bakalım bugün ne oldu?" diye sorunca "Ne oldu?" dedi. "Apartmanda onun oturduğu lojmana girmedik; ama Valilikte bana onun önceden oturduğu odayı bana verdiler" dedim. Müzeyyen de şaşırılmıştı.

Valilikte işe başlayalı üç gün olmuştu. Aşağı binada Vali Bey'i ziyaret etmek için randevu aldım ve şehir merkezindeki Valilik binasına gittim. Vali iyi karşıladı. "Şimdi işler yoğunlaşmadan Mersin'i gez, dolaş ve tanı" dedi. Dediği gibi de üç hafta bana görev vermedi. Mersin'e giderek ısınmaya başlamıştık. Mersin'i gezdik, dolaştık, gezdikçe ve Mersin'i tanıdıkça sevmeye de başladık. Hafta sonu merkezdeki alışveriş merkezine gidiyor ve geziyoruz. Alışveriş merkezinin girişinde gençler iki üç yerde müzik yapıyorlar, bazı grupların etrafında

oturan gençler de bu müzisyenlere eşlik ediyorlardı.

Üst katlarda lokantalar vardı. Mersin'deki lokantalarda ustaların eli boldu. Yemek bol veriliyordu. İstedğiniz yemek veya pidenin yanında bol yeşil salata da veriliyordu. Bazen Müzeyyen'e sadece gelen bu eşantyonlarla karnınınız doyuyor demeye başlamıştım. Ücret de fazla değildi. İzmir 'de veya Bolu'da bu çeşit yemek yesek burada ödediğimizin en az iki katı ücret öderdik.

Hafta sonları şehir merkezine ve Form tarafına gitmek için genelde dolmuşlara binmeye başlamıştık. Gençler hemen yer veriyorlardı. Burada diğer yerlerde alışkın olmadığımız bir saygı vardı. Hemen her yerde yardımcı oluyorlardı.

Stadyumun altında ana yolun geçtiği bir ana yol vardı ve yol, büyük bir köprüden geçiyordu. Evin bitişiğinde bulunan okullardan çocuk sesleri geliyor, Sabah saat altı buçuktan itibaren servis araçlarıyla gelen çocuklar çok gürültü yapıyorlardı. Seslerin kesilmesinden derslerin başladığı anlaşılıyordu. Ortaokulun bahçesinde beden eğitimi derslerinde de öğretmenlerin "rahat, hazır ol" sesleri geliyordu. Ara sıra yapılan spor karşılaşmalarında tezahürat yapan öğrenciler özgürce bağırıyorlardı.

Büyük kızımı Bolu'ya gönderdik. Stadyumun karşısında Adana Havaalanı'na giden servis arabalarının kalktığı uçak şirketlerine ait yazıhaneler vardı. Belli saatlerde havaalanına toplu taşıma sağlayan şirketin servisi geliyor, yolcuları Adana Havaalanı'na götürüyordu. Oya Ankara'ya gidiyor, oradan da otobüsle Bolu'ya geçiyordu. Ulaşım yönünden biraz rahatlamıştık. Biz de Adana Havaalanı'na servisle gidiyor, oradan da İzmir'e uçakla gidebiliyorduk.